

[Justitsministeren.]

ger. Det synes jeg dog ikke er helt uvæsentligt.

I anledning af fru Hanne Budtz' bemærkning om, at mange debitorer, hvis loven bliver gennemført, som vi har foreslået, herefter vil sige: ja men vi har 8 dage endnu, vil jeg henvise til, at der i mange, mange år har været den ordning med alle realkreditinstitutternes terminsbetalinger, at nogle giver kredit måneden ud, når forfaldstiden er den 11., nogle giver kredit i en hel måned, nogle overgiver først sagen til inkasso, efter at der er forløbet 3 måneder eller 4 måneder, og det er en lille del, der overgives til inkasso, en lille del, der kommer for sent. De allerfleste betaler til tiden, for de noterer simpelt hen, når de har fået deres terminskvittering, hvornår der næste gang skal betales. Derefter er det sådan, at de, som har pengene i orden, og det har jo de fleste heldigvis, betaler til tiden. Dette her er en hjælp for dem, der er dårligst stillet, en hjælp for de svage, og det synes jeg er en væsentlig ting at hæfte sig ved.

(Kort bemærkning).

Hanne Budtz: Justitsministeren bragte noget nyt ind her til allersidst. Pludselig skulle dette lovforslag være en slags socialhjælp. Nu skulle det være en hjælp til de dårligst stillede, dem, der ikke kunne betale. Men selv for de debitorer, der har vanskeligt ved at betale, kan terminen ikke være nogen overraskelse. Det kan ikke komme som en tyv om natten pludselig, at der er en dato, der hedder den 11. juni eller 11. december. Når vi tiltræder dette lovforslag, er det slet ikke med den begrundelse, at det skal være en art socialhjælp. Det skal være for at give en påmindelse til den stakkels debitor, der glemmer. Dette lovforslag har intet med sociallovgivning at gøre.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg er meget overrasket over, at fru Hanne Budtz ligefrem synes, at det er en ulempe, hvis man påberåber sig, at det også hjælper de svagest stillede. Det synes jeg dog kun er en fordel. Det viser, at det er et human lovfor-
 slag, og det humane sigte med et lovfor-
 slag er dog det væsentlige.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 1-5
 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 6
 forkastedes med 86 stemmer mod 73; 1 medlem tillkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

Ændringsforslag nr. 7 betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 6.

§ 1 med de foretagne ændringer, ændringsforslag nr. 8 og § 2, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om svangerskabsafbrydelse.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 114) findes i tidenden sp. 2034, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1721).

Der var stillet 7 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Falk Hansen: Under et af de mange diskussionsmøder om svangerskabsloven, som jeg har deltaget i, var der en af deltagerne, som gav udtryk for sin skuffelse over, at der under debatten ikke var kommet noget nyt frem. Når det ikke var tilfældet, hænger det formodentlig sammen med, at spørgsmålet og hele den problematik, som knytter sig til det, efterhånden er så gennemdrøftet, at der meget vanskeligt kan fremføres nye synspunkter.